

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

Vitæ inanitatis descriptio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

DE VANITATE VITÆ.

Fortuna sedem quam leuem ante struxerat.
 Dum quippe Fortuna editum Fastum cano,
 Ambobus ecquid accidat simul arguam.
 Hic antequam nascatur in tabem incidit,
 Partus vt immaturi abortus horridus.
 Nam plectitur Fastus supercilio tumens,
 Maiore se viso, quod attollit magis.
 Extruditur tamen propellitúrque vi,
 Clauum quasi vnum trudat aliquis altero.
 Venator imbellis velut, si pineo

30

Comparatio
 fastuosi cum
 venatore.

Telo ferire vult leonem feruidum,
 Incautus inualido perit iaculo suo:
 Sic fastus humilis, grandia vbi iactat, cadit.

Apostrophe
 ad Patriar-
 chã Sergiũ,
 cum atte-
 nuatione.

Tu, ver meorum Carminum gratum & calens:
 Tu oppositus in nos concitatis fluctibus,
 Reflas procellæ passionum turbidæ,
 Nostram loquentem dirige, obtestor, ratem,
 Tua efficaci prece, leui aspirans scaphæ.
 Iactatus etenim fluctuum vitæ impetu,
 Planè incitor contrà stylúmque exerceo.

40

Vitæ inani-
 tatis descri-
 ptio.
 Gen. 3. 18.
 Eccles. 12.

Puluisculus, lutum, & cinis retrò means:
 Nam terra terræ denuò connectitur,
 Et fasciis inuoluitur terrestribus:
 Rursúmque puluis profilit, tanquam cinis
 Aut gluma, quam vis turbinis cum sustulit
 Summum ad cacumen, mox ad ima deprimit.

Iac. 4.
 Psal. 61.

Mortalium sic euehunt versatilem
 Vitam malignorum procellæ flaminum

In edi-

Τὸν ἔκ τύχης ὀφρὶν κευφοσώητον θρόνον.

Τῆς γὰρ τύχης κύημα τὸν τύφον γράφων,

Τὸ συμβεβηκὸς δ' ἐξελέγξω τῆς δύο.

Ὁ ὀφρὶν κηθῆ τῆ φθορᾷ σιωπεφθάρη,

Ὡδῖνος δ' ἀμβλωσις λίθλιωιδύη.

Κολάζεται γὰρ τύφος ὠφρυωιδύος.

Ἀποφρυωθεὶς τῆ θεᾷ τῆ μείζονος.

Ἐκχρούεται δὲ καὶ παρωθεῖται βία.

Ὡς εἴ τις ὡτεῖ πάπαλον τῆς παπάλας.

30 Ὡσαυτὸς γὰρ εἴ τις ἀδελφὸς ἡμετέρου,

Θύων βόην λέοντα πάλιν ἐξίφθ,

Ἐκ τῆς εἰμῆς φθίρεται τοξομαίων

Οὕτω ταπεινὸς τύφος, εἰ βάλῃ μέγα.

Ἀλλ' ὡ τὸ θερμὸν τῆς ἐμῆς λόγων ἔαρ,

Ὁ τῆς κατ' ἡμᾶς ἀντικείμενος σάλας,

Καὶ τῆς κλύδωνι τῆς παθῶν ἀντιπνέων,

Ἰθυον ἡμῶν τὴν λαλοῦσάν ὀλακίδα,

Τῆ σῆ πωροσυχῆ πνέουσας τὸ σκάφος.

Τῆ τῆ βίου γὰρ κυματούιδμος ζάλη,

40 Ὁμοῦ καὶ αὐτὸς ἐκινούμεθα καὶ γράφα.

Ὁ χοῖς, ὁ πηλὸς, ἢ παλίντροφος κόπης.

Τῆ γῆ γὰρ ἢ γῆ συμβιβάζεται πάλιν,

Καὶ ἀπαργαυοῦται ὡ γέωδ' ἀπαργαυία,

Καὶ χοῖς πάλιν πωροῖσιν, ὡσαύτ' ἢ κόπης

Ἦν ἢ βία σαρροφῆ τῆς πνέουσας

Πρὸς ἕλκος ἐξαίρουσα συφέλλει κάτω.

Οὕτω γὰρ ἡμῶν τὸν πολύτροπον βίον.

Αἱ τῆς πονηρῶν πνέουσας καταγίδες.

πρὸς
Σέργιον
Παπει-
ἀρχίω.

ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

α. μήν.

Πρὸς ἕψος ἔξαίρεισι καὶ δόξαι νόστου.

Αὐτῆς δὲ χοῖς κείτῃσι ἔα ἰδίῃ κέτω,

Ἔως ὃ τῷ κτίσματος ἀρμύσῃ λόγῳ

Τῶν στυδεθέντων πλὴν ἀναγκάσαν λύσιν·

Νῦν ὃ παρεκύψας ὡσπερ ἐκ πινος βάθου

Ὁ χοῖς, ὃ θεῖα πνευματωταῖς εἰκόσι,

Καὶ τὰς γεώδης ἐκβοᾷ τραχυδίας,

Καὶ τὸν γῆαν δοκουῦντα δακρυῖβ βίον.

Ἦδη μὲν οὖν ἐπλαττον οἱ μυθογράφοι

Ἀνδροπόμορφον ἵππον ἢ Ἰωαντήιον,

Ταυροπερόσωπον ἄνδρα συμπεφυρμένον,

Δείκνυντες, οἷμα, τὸν πεφυρμένον εἶον·

Πολλὴ γὰρ ἡμῖν ἐντεθήσεται γῆος,

Εἰ μὴ τις αὐτῶν τοῖς ἀποκρίφοις λόγῳ

Ἐμφρων λογιμὸς βύσθαλις μεταρμύσῃ·

Κάτω μὲν οὖν ἀνδροπόμος ἡ πεπλασμένους,

Ἄνω δὲ μορφῶν δεικνύων κερσοφόρον,

Αἰνιγματώδης λοιπὸν εἶχεν ἐμφάσθαι.

Ὡς πᾶς ὁ μιγνὲς τῇ λογικῇ φύσει

Τὰς κτηνομόρφους τῶν παθῶν πᾶρῆμασθαι,

Ἀναδέπει τὸ πλάσμα, ἔκ πεφυρμένους

Ἐκ τῷ λόγῳ μέτεισιν εἰς κτηνωδίαν·

Οὕτως ἀμειψθεῖς τῇ κακῇ πᾶρῆμασθαι

Ἀνδροπόμος εἰς βοῦν φατικῶν πᾶρῆμασθαι

Καὶ τῶν παθῶν τὸν χόρτον ἐσθίων μαίτιον,

Τὸ κάλλος ἀπ᾽ ἐπέσειν εἰς ἀμορφίαν.

Καὶ δεσμὸν, οἷμα, κερσοφόρας ἐδέξατο,

Ὡς λαβυρίνθου, τὰς πολυτροπικὰς βίας,

iii 2

Δόξω

50

60

70

In editum locum atque falsam gloriam.
 50 Pulvisque rursus decidit, manetque humi,
 Donec Creantis sermo vinxerit potens
 Solutionem, quæ ligatas res manet.
 Nunc exerens se quasi profunda de specu
 Pulvis, Dei cui spiritum forma indidit,
 Telluris effert horridas tragedias,
 Falsoque risu diffluens ævum gemit.

Iam fabularum finxerant olim patres
 Monstrum biformem, nempe Equum forma Viri,
 Virumque Tauri fronte præditum impari.

60 Vitæ innuentes disparem formam, reor:
 Nam multus in nos risus excitabitur,
 Nisi hæc recondita dicta iudicium graue
 Mentis, pia explicatione accommodet.

Ergo figura hominis tenebat infima,
 Formam supernè habens timendam cornibus:
 Aenigmatum pars reliqua erant imagines.

Sic quisquis in ratione forma prædita
 Has belluinas inserit libidines,

Inducit antiquam figuram, ac turpiter
 70 Rationis vsu perduto fit bellua.

Mutatus vnde fictione pessima

Homo bos bouis præsepe confectatus est:

Cupidinumque fenum inaniter vorans,
 Amisit omne pristinum decus suum.

Quin vinculo connexus aptè fingitur,

Labyrinthus ac si vita multiplex foret,

Mythologia
 Centauri &
 Minotauri,
 quæ erant
 feræ forma
 hominũ in-
 ductæ. Ouid. 8.
 & 12. Metam.

Explicatio
 Minotauri,
 de iis qui in
 figura ho-
 minis vitam
 & feritatem
 gerunt bel-
 luarum.

Psal. 31. &
 48. in eos qui
 Dei imaginem
 Et rationis di-
 gnitatem quã
 in se gerunt,
 obliterat, vide
 Opusc. mun.